

Ce au însemnat pentru mine științele de graniță?

(din interviul luat subsemnatului la împlinirea a 70 de ani - de către Nini Vasilescu)

N.V. Care este formația Dvs de bază?

Am absolvit Institutul Politehnic din București, în 1967, facultatea "Electronica și Telecomunicații", secția "Ingineri fizicieni". Am avut șansa să am câteva figuri luminoase ca profesori, de care îmi amintesc și azi: Alexandru Timotin (ce avea să-mi fie conducatorul unui doctorat pe care împrejurările nu mi-au permis să-l termin), Gabriela Țițeica (fiica ilustrului matematician Gh. Țițeica), George Moisil (fratele lui Grigore Moisil), Mihai Drăgănescu (devenit mai târziu președinte al Academiei Române), sau Edmond Nicolau – pionier al ciberneticii românești.

Dupa terminarea facultatii mi-am început activitatea în toamna lui 1967 ca inginer la Institutul de Cercetări pentru Mecanizarea și Electricizarea Agriculturii (București), în laboratorul de Aparatură și Măsurători Complexe; între timp în urma unor examinări devenind cercetător stagiar și apoi cercetător științific. Aici am lucrat până în vara lui 1975; am avut șansa să lucrez cu inginerul Ilie Iliescu, un profesionist cu vastă experiență, dublat însă și de o fină educație și de o vastă cultură – un om deosebit de care m-a legat apoi o prietenie de o viață (în pofida diferenței de vîrstă), până la moartea acestuia în 2010. Ne-au apropiat mult interesul comun pentru fenomenele spirituale, el traducînd în ultimii ani ai vieții o serie de lucrări de referință în domeniul științelor spirituale.

N.V.: Ați urmat cursuri de perfecționare profesională?

În timpul cît am lucrat la ICMA m-am înscris la doctorat, la prof. Alexandru Timotin, amintit mai sus, un corifeu al electrotehnicii teoretice românești, cu o temă legată de aplicații ale cîmpului electromagnetic în sol, prin fenomenul de electro-osmoză – o temă care avea să-mi dea multă durere de cap tocmai prin caracterul ei interdisciplinar (specialiștii din domeniul prelucrării solului neavînd prea multă idee de electrotehnica teoretică și reciproc, specialiștii în electrotehnica teoretică neavînd experiență în domeniul aplicațiilor de felul celor de mai sus). Am trecut cu succes toate examenele și referatele, dar n-am putut totuși finaliza teza, dintr-o serie de motive greu de înțeles astăzi, pe vremea aceea însă, din nefericire cît se poate de prezente.

N.V.: Ați lucrat și în alte institute?

În anul 1975 m-am transferat la Institutul de Cercetări Electronice din București. Aici am lucrat în primii ani în laboratorul Mărimi Neelectrice, apoi după o scurtă perioadă cît am răspuns de execuția unor aparate de măsură în secția de prototipuri, am trecut la colectivul de Asigurare a Calității. Aici, după ce am mai urmat câteva stagii de perfecționare în principal în domeniul statisticii, am fost numit șef al grupei de încercări și fiabilitate. Din această poziție am răspuns de avizarea documentației la capitolul „Fiabilitate” pentru mare parte a aparatului electronic profesional produsă în cadrul Ministerului de resort.

N.V.: Ce alte activități ați mai desfășurat?

Alex. Timoschenko: Am participat activ ca organizator dar și participant la Sesiunile de Comunicare în Electronica Profesională de la Snagov, ținute anual din 1983 până în 1989; pe vremea aceea manifestarea cea mai apreciată în domeniul electronicii profesionale din țară. Volumele de comunicări editate cu aceste ocazii constituie și azi o sursă competentă de documentare asupra a ceea ce a însemnat electronica profesională românească în acea perioadă. Timp de cîțiva ani am avut și o activitate în domeniul colaborărilor internaționale – la nivel de secretariat tehnic în cadrul unei comisii de specialitate CAER. Aici s-a întîmplat ceva memorabil: deși nu am avut dreptul la pașaport turistic, în mod paradoxal am fost admis la aceste colaborări fiind unul din pușinii ingineri în domeniu care cunoștea bine limba rusă – limba de lucru în CAER! După 1990, am devenit și membru fondator al Societății Române de Fiabilitate (sub conducerea prof. Ion Cătuneanu, fost decan al Facultății și a colegului meu prof. Adrian Mihalache de la Fac. Electronică și Telecomunicații din Inst.Politehnic-București).

N.V.: Și fiindcă veni vorba de domenii interdisciplinare: în care din acestea v-ati implicat?

Am colaborat cu medici, fizicieni, biochimisți, psihologi; în 1981 am fost admis în Asociația Oamenilor de Știință din România (AOȘ), în cadrul Comisiei de Interdisciplinaritate. S-a întîmplat că am fost chiar citat în „Who's Who in Romanian Science and Technology” – vol.I, ediția 1-a, Ed. Tehnică, București 1996, la pag. 349. Era prima ediție după 1989, în care nu mai conta ca principal criteriu nici funcția administrativă (director de întreprindere sau instituție sau „persoane cu munci de răspundere” în ministere și altele similare, sau persoane cu doctorate căpătate în principal datorită funcțiilor de conducere, etc).

N.V.: La congrese ati participat?

Am participat la Conferințe, evident, în primul rând în țară, la cele de specialitate, cum ar fi: conferințele de tensometrie – la Iași și Cluj în 1980 și 1982, de aparatură în psihologie – București 1981, apoi la sesiunile de comunicări în electronică profesională de la Snagov (din 1982 pînă în 1994 aproape anual) unde am fost prezent de fiecare dată, pînă în 1992, în dublă calitate, ca organizator și ca referent. Aici am susținut de fiecare dată și o secțiune interdisciplinară cu contribuții originale din partea unor cercetători în domenii diferite, de la inginerie pînă la medicină și psihologie sau artă.

Am participat și la conferințe Internaționale – în primul rând la unele ținute în România; așa a fost Congresul de Acupunctură și Tehnici neconvenționale (București 1977) sau Congresul Internațional de Istorie a Științei (București 1981). În privința celor de peste hotare cred că știți în ce condiții vitrege se desfășurau participările în acele timpuri la conferințele din „afară”. Aici participarea era condiționată de „gradul de încredere” și de apartenență la un sistem de relații și funcții pe care îl prezentau potențialii participanți, or eu nu corespundeam unor astfel de criterii, deci nu mă număram printre aceștia și nu puteam să sper în vreo aprobare de a merge undeva dincolo de hotarele țării.

N.V.: A fost nevoie de anumite tertipuri ca să ieșiți din țară pentru a participa și la alte congrese?

Singura excepție a fost participarea mea la Congresul Internațional al IAPR (International Association of Psychotronic Research) în 1983 de la Bratislava, o deplasare pe care am „camuflat-o” sub categoria de „turism individual” și pentru care am primit viza de ieșire necesară (bineînțeles în penultima zi înaintea plecării, cum se obișnuia). Am plecat împreună cu dr. Eugen Celan († 2011), amîndoi folosind același truc, al „turismului individual” și cu ing. Alexandra Manuiko, care avea...pașaport sovietic și deci „ieșire liberă” din țară. Prietenul și colaboratorul nostru, ing. Gabriel Constantinescu, care în cererea de pașaport declarase că merge la un congres internațional nu a primit viza de ieșire (așa cum era de așteptat, nefiind nici măcar căsătorit, ca să nu mai zic și „de încredere”).

N.V.: Cu banii cum v-ați descurcat, odată ajuns la fața locului?

Am avut noroc acolo, cunoscîndu-l bine pe dr. Zdenek Rejdak, președintele IAPR și organizator principal al congresului, să putem schimba cîteva sute de lei (trecuți prin contrabandă) cu care să ne achităm taxa de participare și să ne întretînem pe acea scurtă perioadă de timp.

N.V.: Ați prezentat ceva lucrări la congres?

Am prezentat acolo cîteva referate pe teme legate de științele de graniță – inclusiv studiul fenomenelor paranormale. Am avut ocazia să cunosc cu acea ocazie mai mulți cercetători în aceste domenii din țările vecine (Polonia, Cehoslovacia, Ungaria) cu care am rămas apoi în legătură prin corespondență (și aici asumîndu-mi riscurile respective legate de faimoasa „Lege 23” de tristă amintire) și din occident, cum ar fi Edwin May de la Stanford Research Institute (conducătorul proiectului „Stargate”), prof Arnaldo Zanatta de la Milano (în a cărui revistă „Bioenergia” au apărut și relatări despre contribuțiile noastre și care m-a invitat apoi pentru cîteva zile să conferențiez la Milano – invitație pe care nici n-aș fi îndrăznit s-o arăt cuiva!), sau scriitorul Guy Lion Playfair de la Londra, cu care m-am mai întîlnit și după ce m-am stabilit în Germania. Am mai participat, ca să zic așa, indirect, adică prin lucrări trimise la conferințele internaționale de Psihotronică de la Varșovia, Zagreb și Sofia (1985, 1987, 1989), comunicări în colaborare cu ing. Gabriel Constantinescu († 2009), sau cu soția mea Renate Göckler (M.A.). Mi-am asumat atunci bineînțeles niște riscuri deloc neglijabile – din fericire fără urmări vizibile. Am avut noroc că la momentul respectiv mai era permisă numai trimiterea referatului, căci pe la sfîrșitul anilor 80 organizatorii nu mai admiteau includerea de lucrări în program decît sub asigurarea că referentul va fi prezent la acea întîlnire - așa cum de fapt era de înțeles, într-o societate normală și liberă.

N.V.: Ce v-a atras către de studiul fenomenelor așa-numite paranormale - bio- și psihoenergie, respectiv bio- și psihocomunicație?

Am fost atras către studiul unor astfel de fenomene dintr-o dorință de a le scoate din spațiul esoteric și de a încerca să văd ceea ce este real, eventual de a formula explicații pe baza unor modele în concordanță cu normele științifice. O abordare de la sine înțeles într-o societate liberă și democratică, era însă în România anilor 70 și 80 însoțită de serioase riscuri. E suficient să amintim episodul „Meditației transcendente”, pornit de la prezentarea acestei tehnici (întîmplător de către un fost coleg al meu de la „Sava” venit pe atunci din Elveția) pentru a-i fi apoi verificate efectele în cadrul unor cercetări pe bază medicală și psihologică – dar care, oprită în urma intervenției organelor de partid și a securității, a făcut ca o serie de personalități științifice și didactice să trebuiască să-și piardă posturile și să-și întreprindă activitatea pentru mai mulți ani, unii pînă în decembrie 1989, unii fiind nevoiți chiar să ceară emigrarea.

Inceputul l-am făcut în anii 1972-73 la Casa de Cultură a Studenților din București, unde directorul – prof. Mircea Dumitrescu - un om deosebit de inimos și mai ales cu mintea deschisă către domenii de graniță – a imprimat cercurilor ce își desfășurau activitatea acolo o atmosferă deschisă schimbului de idei, avînd grijă întotdeauna să aibă ca referenții cei mai competenți, unii din ei adevărate personalități în domeniu (să amintesc numai două nume de medici – dr. Chivu Lichner și dr. Berghoff – care cunoscuseră și colaboraseră cu mari nume ale psihanalizei din Europa anilor 40).

La Cercul de Parapsihologie l-am cunoscut pe dr. Valeriu Mușatescu († 1979) unul din pionierii parapsihologiei în România, care îi cunoscuse și rămăsese în legătură prin corespondență cu prof. Hans Bender (†1979) de la Freiburg, sau prof. Martigny de la Institut Métapsychique International din Paris, apoi pe dr. Victor Săhleanu (†1997) unul din marii endocrinologi și antropologi români, cu însemnate contribuții în biofizică, un om de mare cultură, cu o largă viziune interdisciplinară, dar și fizicieni ca prof. Ion Mânzatu – un om de vastă cultură nu numai inginerească, sau prof. Popescu-Neveanu de la facultatea de Psihologie a Universității București, un om deschis ideilor noi.

Participam aici ocazional și la alte două cercuri legate de fenomene rare: cel de paleoastronautică condus de Victor Kernbach și la cel de O.Z.N. condus de Ion Hobana – doi scriitori și jurnaliști cu mintea deschisă și cu un farmec personal deosebit ce câștiga imediat pe oricine din auditoriu, indiferent de nivelul de cunoștințe de care dispunea.

Să amintesc aici rolul esențial în aceste activități legate de fenomenele de graniță pe care l-au avut în afară de cele de pe lângă Casa Studenților, cercurile cu profil similar din Ploiești (condus de inimosul Silviu Lambrino), Sibiu – (condus de Gabriel Pall, stabilit apoi la Worms în Germania și de prof. Ion Buțiu), sau Iași (unde dr. Adrian Wojciechowski și apoi mai ales inimoasa Gina Sava au polarizat în jurul lor cele mai interesante figuri implicate în cercetarea fenomenelor de graniță; multe din manifestările ținute acolo se datorează Ginei Sava, care le-a popularizat prin presa și radioul regionale, creînd legături între toți cei interesați de astfel de teme).

Am colaborat cu medici, fizicieni, biochimiști, psihologi, cu colective de cercetare din institute sau universitare, cum ar fi cel condus de dr. Marioara Godeanu de la Centrul de Cercetări Biologice (cercetări asupra efectului Backster – comunicare plante-om,), sau cu Inst. Agronomic București (efectul radiațiilor electromagnetice și a celor de formă asupra plantelor – lucrarea condusă de acad. prof. David Davidescu și de dr. Loran Skaw (Iowa, USA). Rezultatele le-am prezentat în comunicări și referate la diferite întâlniri, simpozioane pe teme ale științelor de graniță: la Sibiu, Iași, Brașov, Ploiești (în București, din cauza „atenției” mai deosebite a „organelor specializate” ducîndu-se activitatea în mod neoficial, mai mult în „Underground”).

Am avut privilegiul să pot colabora chiar și sub forme mai modeste cu acad. Eugen Macovschi - autorul „teoriei biostructurii”(un savant care, într-o Românie normală ar fi putut candida la Premiul Nobel!). Nu pot să nu-l amintesc aici și pe prof.univ. Mihai Golu, cu care am avut onoarea de a participa împreună la mese rotunde la începutul anilor 80 și pe lângă al cărui curs am ținut apoi primul seminar de psihotronică la Universitatea București, ca și pe dr. Constantin Neacșu, un decan al cercetărilor în științele de graniță, neobosit susținător al activităților noastre și autor a foarte multe publicații pe aceste teme – de la care am avut mult de învățat. Nu o pot uita pe dr. Irina Predeanu (†2007), specialistă în astronomie, dublată de autoritatea cea mai competentă – după părerea mea – în domeniul astrologiei.

Amintesc aici și alți cercetători cu care am colaborat în domeniul științelor de graniță: ing. Constantin Cojocaru, ing. Dan Svoronos (specialist în radiestezie fizică), ing. căpitan de cursă lungă Claudiu Dumitriu, cercetătoarea Nineta Crainici (cunoscută prin popularizarea tradițiilor bioenergetice din spațiul carpato-dunărean). În fine, „last but not least” îl amintesc pe fizicianul Ion Mamulaș, după opinia mea cercetătorul cel mai competent în domeniul electronografiei din România (cu care mă gîndesc să scriu ceva despre istoria cercetărilor în domeniul paranormalului din România).

În perioada cît m-am ocupat și de organizarea Sesiunilor de comunicări în Electronica Profesională de la Snagov am reușit să includ de fiecare dată și teme legate de bioenergie și biocomunicare, colaborînd cu fizicieni, chimiști (prof. V. Morariu din Cluj), medici (dr. Dumitru Constantin, autorul „Inteligenței materiei”), prof.dr. M.D.Nicu (de la prima catedră de biotehnologie din România), psihologi (dr. Mircea Piticarul †1995) și chiar oameni de artă (Valentina Lupu, în prezent în SUA). Un colaborator în toate activitățile mele – totodată un prieten de o viață – a fost regretatul ing. Gabriel Constantinescu

(†2008) cu care am elaborat mai multe modele, scriind și articole sau comunicări, dar am și întreprins cercetări în teren

După 1989 am fost printre membrii fondatori ai **Asociației Române de Cercetări Psihotronice ARCePs**; în această calitate am organizat primul „Simpozioane Psi” ale acestei asociații (1990 - 1992) pînă la emigrarea în RFG în 1992 – și, evident, am prezentat și comunicări (printre care: cazuri de tratament bioenergetic, sau studiul unui fenomen de poltergeist în 1991 în cartierul Giulești din București). De asemeni m-am implicat ca redactor și colaborator la revista de cercetări psihotronice (*prima din țară, după 1989*) „Frontiera Psi”.

N.V.: Care vă erau în principal sursele de informare?

Literatura serioasă de specialitate prin care urmăream activitatea centrelor de cercetare, corespondența cu cercetători în domeniu pe plan internațional – din Anglia, SUA, spațiul fostei URSS, Cehia, Germania; am căutat și am reușit în mare parte așadar să ajung la materiale de informare și documentare „de la prima mână”.

N.V.: Am înțeles că ați desfășurat și două activități în premieră în domeniul “psi” în țara noastră după 1989

Am fost bucuros să pot desfășura două activități practic în premieră în țara noastră – aceasta fiind posibil bineînțeles numai după 1989. Astfel am putut ține *primul seminar de psihotronică din România* (1990) la Universitatea București în cadrul cursului de „Metode statistice în Psihologie” (pe lângă catedra prof. Mihai Golu) și în paralel am condus *primul proiect din țară de cercetare asupra capacităților bioenergetice* (1991 - 92) –un proiect desfășurat la Institutul de Cercetări Electronice din București, unde lucram și finanțat de Min. Invățămîntului și Cercetării; proiect avizat de o comisie interdisciplinară în noembrie 1992, cu cîteva săptămîni înainte să părăsesc România). Aici am beneficiat de o cooperare fructuoasă cu un colectiv de la Inst.Politehnic Cluj (prof. V.Morariu, ing. M. Popovici) și de la IPB (prof. Ion Cătuneanu, prof. Adrian Mihalache), ca și de un bioenergetician dotat și competent ca psihologul Mircea Dumitru (Zalău).

N.V.:In Germania v-ați mai ocupat cu astfel de subiecte?

Mutarea într-un alt mediu geografic, cultural ș.a. desigur că mi-a pus pe prim plan alte priorități. Am continuat însă să țin legătura cu amicii și colaboratorii din țară (din păcate unii nu mai trăiesc), am participat chiar la una din sesiunile de comunicări a ARCePs în 1995, sesiuni care s-au mai ținut în principal datorită eforturilor lui Adrian-Marius Niculescu, care pe lângă comunicările proprii s-a ocupat intens de organizarea sesiunilor, lărgind mult cercul participanților la toate secțiunile.

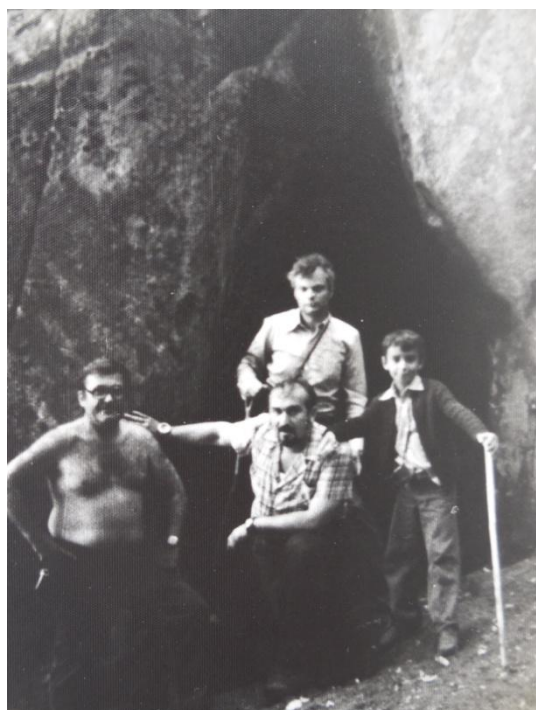
Cu cunoștii din afara granițelor României am mai ținut legătura prin scris, pe Guy-Lyon Playfair l-am și vizitat de două ori la Londra, el ținîndu-mă la curent cu cercetările proprii (interacțiuni la distanță între gemeni), la fel perechea Andrej și Eva Dragomirecky din Praga m-am văzut de cîteva ori; cu Edwin May am corespondat, la fel și cu Institutul de la Freiburg (pe W.von Loucadou l-am cunoscut personal); de cîteva ori am fost invitat la sesiunile de comunicări ale prof. Fritz Popp, ocazii cu care am mai cunoscut alte figuri interesante – cu atît mai rare, cu cît aici economia de piață funcționînd fără întreruperi seriozitatea celor mai multe manifestări pe astfel de teme lasă mult de dorit. Cu alții am pierdut însă legătura, cel puțin pentru moment.

Nu a mai fost vorba însă de colaborări pe ceva concret. Am ținut cîteva conferințe pe astfel de teme la “Academia Melanchthon” (unde domeniile mele principale sunt: dialogul știință-religie, omul și mediul informațional și tradițiile spiritual din Europa de Est), și în cadrul unui Cerc Cultural româno-german pe care îl conduc împreună cu soția mea (absolut onorific), cerc care funcționează din 1998.

In încheiere - un album cu fotografii ocazionat de acest subiect poate fi văzut în paginile următoare:

La Muzeul tehnic „Dimitrie Leonida” din București – ing. Nicolae Diaconescu (directorul muzeului) - masă rotundă cu dr. Nae Constantinescu, ing. Const. Cojocaru, dr. Eugen Celan și ing. Gabriel Constantinescu

Expediție în Munții Buzăului – 1982; împreună cu cercetătorii Gabriel Constantinescu și Octav Mișorin

*International Association for Psychotronic Research - I Presidenti dell'Associazione a Bratislava (CSK), da sinistra: il fisico Andriakin (URSS), il medico Huber (Austria), il fisico Inomata (Giappone), il chirurgo Romashov (URSS), l'elettronico Timoscenko (Romania), il bio-chimico Rej dak (Cecoslovacchia), l'ingegnere fisico Targ (USA), Larcher (Francia), lo psicologo Zanatta (Italia), l'ingegnere biologico Sandor (Polonia).
(ČSSR)*

La Conferința Internațională a Asociației Internaționale pentru Cercetări Psihotronice (IAPR) – Bratislava, 1983 – alături de ceilalți prezenți pe podium.

... d'onda elettromagnetiche emanate dal corpo umano e corrispondenti a 25 diverse malattie. Il bioplasma dipende anche dalle condizioni fisi-

Moderni ricercatori sulla bio-energia: Heinrich Huber – Università di Vienna.

Tutte queste nozioni apportano molti argomenti per postulare una altra volta, e nello stesso tempo in modo nuovo, lo studio del microcosmo (l'uomo) e del Macrocosmo (i

Moderni ricercatori sulla bio-energia: Alexandru Timoscenko – Università di Bucarest.

degli stimoli – informazioni.

PhDr. Zdenek Reidak
Istituto di ricerca per la
psicotronica e la jiuvenologia
Praga, Cecoslovacchia

Moderni ricercatori sulla bio-energia: S. Inomata – Università di Thuskuba Tokyo.

Din articolul apărut în revista „Bioenergia” din Milano, sub semnătura dr. Zdenek Rej dak (președintele IAPR) – unde, în mod eronat am fost prezentat ca provenind de la Univ.București!

La Bratislava, 1983 - în conversație cu dr. Russell Targ, de la Stanford Research Institute (California, USA), despre experimentele telepatice

În laboratorul dr. Z. Rejda (mijloc, în spate) - Praga (1983), alături de dr. Eugen Celan, ing. Alexandra Manuiko (URSS)-stînga și Tõnis Reene (RSS Estonă)

Cu cercetătorul Edwin May (SUA), conducător al proiectului „Stargate” privind percepția la distanță („Remote Viewing”) și dr. E. Celan.

Cu dr. Eugen Celan și Eva Dragomirecky din Praga (psiholog și soție a dr.ing. Andrej Dragomirecky, autor de lucrări în domeniul științelor de graniță și apoi conferențiar univ.)

La I.C.E.-București: colectivul de cercetare la tema „Metode de evaluare a capacităților bioenergetice la operatori umani” – 1990-1992